

Nordlands Beliggende

Nordlands Trompet – Petter Dass

Nedtegnet av Lindeman i 1866 etter Kristoffer Hansen Torgunnerud, Feiring Annex til Hurdalen

Naar Kaasen hensettes i beeniste Noer,
Da snarlig opdages Arctandria stor,
Med sine skyebrydende Tinder
Et Landskab afdeelt udi Provstier fem,
Foruden Findmarken, som bag efter dem
Opfyldes med Lapper og Finner
Først møder dig Helgelands Odder og Lehn,
Et Stykke for Norden lidt videre hen
Oprinder dig Salten i Sigte,
Saa Vesteraal, Lofod og Senjen dernæst,
Og efter dem alle staaer Tromsøe til rest.
Om dennem min Musa du digte!
Hvad Veyen anlanger, vor Landstræg og Ort,
Vel hundrede Miile de strække sig bort,
I Længden et temmelig Stykke,
Ved otte Dags Reise for drivende Bør:
Men om saa skeer, nogen det knappere gjør
Han nyder særdeles god Lykke.
Thi Nordmanden skiøtter ey Alen og Favn,
Han maaler sin Miiler med Kiøl og med Stavn,
Fra Field indtil andet at seyle
Er derfor en Miil ey at fare saa snart,
Skiønt Baaden end gaaer for en skydende Fart,
Før Frost er i Finger og Negle.
Findmarken maae midlertiid u-omtalt staae,
Hvorledes dets Fiorder er stor eller smaae,
Det komme skal siden herefter.
Men teignes vor Amtets Beskaffenhed sand,
Da viid, at det gandske Norlendingens Land
Med Sverrig sig grendser og hefter.
Ey spredet det ligger ad hist eller her,
Men ene Lehns Ende Begyndelsen er
Til andet, som nærmeste følger;
At et efter andet, som beniste snoer

Sig strækker alt lenger og lenger i Noer,
Omskylles af fraadende Bølger.
For Vesten opbryder os Havet paa Land
Med Floder og Elver af løbende Vand,
For Østen er Sverriges Rige;
Hvor Kiølen imellem beliggendes er,
Hvis yderste Tunge mod Rysland henskier,
Og deeler os Grendserne lige.
Det Kiølen et Field hvoraf viide gaaer Savn,
Af Kiøl under Skibe det haver sit Navn,
Dets Grændser udstrekke sig viide,
I Længden de Miile vel tie gange tie,
Gaar Trønderne, Cappen og Lappen forbie
Heel hen om Nordledingens Siide.
O! Kiølen, hvad est du dog lang i din Ryg!
Hvad est du for Norge et Markeskiel tryg!
Du ret mellem Kronerne skifter;
Hvad hver skal tilhøre, det deeler du af
Saa rigtig, at ingen med Passer og Stav
Det nærmere rammer og stifter.
Her gjøres ey Skiel eller Skrifter behov,
Ey Vidnesbyrd, gammel Mænds Skrifter og Prov
Thi ingen, med mindre han ganske
Har Sands og Fornuften og Øynene mist,
Jo seer og fornemmer, at Kiølen er vist
Et Skiel mellem Svenske og Danske.
Vil nogen opsøge sig Iisland herfra,
Sin Kaas i Nordvest han hensette skal da,
Saa skal han til Landet vel iile;
Men alle de Lande, sig strekke i Vest,
Er Skotland og Ierland, som ligger os næst,
Dog over mod hundrede Miile.
Men naar du lidt østerlig vender din Stavn
Har du til at vente Trollbotternes Havn
Archangel og Ryssernes Lande.
Vend siden din Snekke, snoe Stavnen i Noer,
Saa hitter du paa, hvor Grønlænderne boer,
Den ubekjendt Hedenske Grande.